

Laanet er for stort, men jeg forstaar, at han ikke vil stemme imod det af den Grund, thi saa er der noget tilovers til næste Aar. Jeg tror ikke, det er for stort, jeg tror, at min Opgørelse er saa rigtig, som den kan være. Maa jeg i den Anledning gøre en Bemærkning til det ærede Medlem fra Æbeltoft, som mente, at jeg i den Opgørelse, jeg havde foretaget, ikke havde medregnet de 20 Millioner fra Tillægstiden. Det ærede Medlem er altsaa egentlig af den Mening, at min Opgørelse er for lav, medens det ærede Medlem, som nu sidder ved Siden af ham i broderlig Forening (Birck), mente, at den var for høj. Jeg maa sige til det ærede Medlem fra Æbeltoft: Jo, jeg har medregnet dem i den Forstand, at jeg for det første er gaaet op fra 601 til 610 Millioner, og dernæst har jeg regnet den med deri, fordi mange af de Bevillinger, som gives paa Tillægsbevillingsloven — denne plejer jo desværre at blive meget sent færdig —, i Virkeligheden kommer til Udbetaling i Tillægstiden.

Man har naturligvis benyttet denne Lejlighed — og det finder jeg ganske rimeligt — til at citere Udtalelser, jeg tidligere har brugt, Udtalelser, hvori jeg har udtalt mig om den finansielle Situation og udtalt den Mening, at indeværende Finansaar ikke vilde komme til at opvise et saastort Underskud, at man ikke kunde nøjes med den og den Sum, o. s. v. Jeg hverken har i Sinde at eller kan bortforklare disse Udtalelser, men jeg maa sige om dem, at jeg naturligvis som Finansminister altid kun er gaaet ud fra den foreliggende Situation. Jeg har altid maattet gaa ud fra, hvad Finanserne i Øjeblikket opviste, og Resultatet af, hvad der i det givne Øjeblik kunde siges om, hvorledes Udgift og Indtægt vilde blive, og jeg er altid i mine Opgørelser gaaet ud fra det foregaaende Finansaar. Jeg havde jo ikke andet Udgangspunkt, og hvis det ene Finansaar var blevet det andet ligt, havde mine Opgivelser ogsaa været rigtige. Det ærede Medlem fra Æbeltoft (N. Neergaard) og den ærede første Ordfører for det konservative Folkeparti (Johan Knudsen) mindede mig om, at jeg havde sagt, jeg tror, det var den 30. Maj — jeg husker ikke Datoen —, at hvis Verdenskrigen hørte op da med eet Slag, saa vilde der være Pengerigelighed for den danske Statskasse. Ja, men Verdenskrigen hørte jo ikke op, den hørte jo op meget senere, saa jeg ved ikke, hvad Indtryk den Udtalelse egentlig kan gøre. Og dernæst, da Verdenskrigen endelig

hørte op, forekommer det mig, at den blev ved alligevel i sine Virkninger. Det er nemt nok at sige, at den er ophørt, men blev ikke Tilstanden værre bag efter, end den var før? Kan virkelig nogen mene, at der er sket en saadan Forbedring enten her til Lands eller i andre Lande, at det skulde kunne have forandret Tilstanden med eet Slag? Det mener jo ingen. Ingen mener jo endog i Øjeblikket at kunne komme bort fra den Prisregulering, o. s. v., som man vel paa den ene Side angriber som havende været alt for stor, forstaar jeg, men som man paa den anden Side ikke mener at kunne komme bort fra, lige saa lidt som man mener at kunne komme bort fra de Love, som tillader Regeringen at yde Hjælp. Nej, jeg tror, man maa gøre sig klart, at det er ganske uregelmæssige Tilstande, vi endnu lever i lige som før.

Den ærede sidste Taler sagde, at min Kollega, Handelsministeren, havde været en anderledes haard Finansminister end jeg i den Tid, han var Finansminister, nemlig fra 1901 til Slutningen af 1904. Hvor haard han var, kan jeg ikke bestemt udtale mig om. Jeg kender hans Karakter fra en saa elskværdig Side, at jeg ikke er vis paa, at han har været saa overmaade haard og stejl den Gang, som det ærede Medlem tror; men det være, som det være vil, een Ting er sikker: At man ikke kan sammenligne det at være Finansminister under Verdenskrigen med at være Finansminister i ganske fredelige og rolige Aar herbjemme i Danmark, thi det er ikke den samme Opgave, der stilles Finansministeren nu. Der er nu ingen Mulighed for ved et Magtsprog at afvise saadanne Foranstaltninger, saadan Hjælp, saadanne Ydelser, som der kræves af Regeringen, og som ogsaa Rigsdagen ingenlunde modsætter sig, men tværtimod er ivrig for at faa gennemført. I Almindelighed overbyder Rigsdagen Regeringen, naar denne henvender sig til den.

Man siger, at jeg vil løbe fra Ansvar. Jeg tror ikke, jeg har sagt noget om, at jeg ikke vil tage det Ansvar, som ligger paa mig. Det mener jeg, jeg kan bære. Jeg finder det ganske rimeligt, at man, hvis man vil have en Syndebuk i denne Sag, vælger mig til Syndebuk, og hvis man skulde ønske at jage mig ud i Ørkenen, er det efter mit Kendskab til Ørkenen aldeles ikke ubehageligt at være der, saa det er ikke for mig nogen faretruende Omstændighed, at man paa den Maade truer mig med at blive Syndebuk.